2 Ιουνίου 2026

Ο Άγιος Νεομάρτυς Δημήτριος ο εν Φιλαδελφεία της Μικράς Ασίας μαρτυρήσας

Ορθοδοξία και Ορθοπραξία / Συναξαριακές Μορφές

Ερείπεια του βυζαντινού ναού του αγίου Ιωάννη στην Φιλαδέλφεια (περ. 600 μ.Χ.).

Μαρτύρησε στη Φιλαδέλφεια της Μικράς Ασίας στις 2 Ιουνίου 1657

Ο Άγιος καταγόταν από σπουδαία οικογένεια της Φιλαδέλφειας. Ο πατέρας του ήταν ιερεύς ο οποίος όμως εκοιμήθη ενώ ο άγιος ήταν μικρό παιδί. Η πρεσβυτέρα μητέρα του τον ανέθρεψε «εν παιδεία και νουθεσία Κυρίου».

Όταν ήταν όμως δεκατριών ετών, κάποιοι Τούρκοι , εκμεταλλευόμενοι την παιδική του αφέλεια, προσφέροντάς του τιμές, πλούτη και αξιώματα ή απειλώντας τον, κατάφεραν να τον εξισλαμίσουν. Τον πήρε δε στην υπηρεσία του ο πασάς της Φιλαδέλφειας. Κοντά στον πασά απέκτησε πολλή περιουσία, δόξα και τιμές. Ανήλθε μάλιστα στα υψηλότερα αξιώματα της στρατιωτικής ιεραρχίας. Αρραβωνιάστηκε και μία από τις πρώτες και ευγενέστερες κοπέλες της Φιλαδέλφειας.

Όταν όμως έφθασε στην ηλικία των είκοσι πέντε ετών, άρχισε , με τη χάρη του Θεού, να ενθυμείται την προγονική του πίστη και να την συγκρίνει με το Ισλάμ που είχε αποδεχθεί. Θρηνούσε για το πάθημά του, κατηγορούσε τον εαυτό του αλλά και πάλι σκεφτόταν ότι μπορεί να επανορθώσει το λάθος του με ομολογία και μαρτύριο , με τη βοήθεια των προγενεστέρων μαρτύρων .

Πήρε την απόφαση , προσευχήθηκε και πήγε μπροστά στον πασά και τους άλλους Τούρκους αξιωματούχους της Φιλαδέλφειας. Εκεί άρχισε την ομολογία του :

Είναι δώδεκα χρόνια τώρα που τυφλώθηκα και δεν έβλεπα το φως της Ορθοδοξίας, της πίστης μου, τώρα φωτίστηκε ο νους μου από το Άγιον Πνεύμα και κατάλαβα πως η θρησκεία των Αγαρηνών είναι μια απάτη και δεν υπάρχει σ' αυτήν καμία σωτηρία Γι' αυτό κι εγώ την αρνούμαι και ομολογώ ότι προσκυνώ τον Χριστό ως αληθινό Θεό και είμαι Χριστιανός ,όπως ήμουν και πριν ,και ονομάζομαι Δημήτριος. Για το όνομα και την αγάπη του Χριστού μου είμαι έτοιμος να θυσιαστώ και να πεθάνω. Λοιπόν μην αργοπορείτε αλλά κατακόψτε μου το σώμα, εγώ σέβομαι τον Χριστό μου που μ' έσωσε και αποστρέφομαι τον προφήτη σας.

Αμέσως τον άρπαξαν , τον ξάπλωσαν κάτω και του έδωσαν τριακόσιους δεκαπέντε ραβδισμούς. Ο άγιος τους υπέμεινε χαρούμενος ψάλλοντας μεγαλόφωνα : Δόξα σοι ο Θεός ημών , δόξα σοι . Άγιε Δημήτριε, Άγιε Γεώργιε, βοηθήστε με . Πρόφθασε, άγιε Νικόλαε .

Μετά τους ραβδισμούς τον έκλεισαν στη φυλακή μήπως αλλάξει γνώμη. Τη νύχτα μαζεύτηκαν οι μουσουλμάνοι δάσκαλοι μαζί με ένα μάγο και πήγαν στη φυλακή μήπως και τον μεταστρέψουν. Μάταια όμως , ο άγιος μάρτυς παρέμενε σταθερός και ακλόνητος στην πίστη .

Όταν ξημέρωσε, ο πασάς τον έβγαλε από τη φυλακή και τον άφησε ελεύθερο. Ο άγιος βλέποντας ότι στερήθηκε τη χαρά και τον στέφανο του μαρτυρίου λυπήθηκε πολύ. Χωρίς αργοπορία πήγε στον τούρκικο καφενέ και άρχισε να ελέγχει τους παρευρισκόμενους μεγαλόφωνα για την πίστη τους. Τους ονόμαζε πλανημένους και σκοτισμένους αφού δεν βλέπουν πως ο Χριστός είναι ο αληθινός Θεός και σωτήρας του κόσμου. Έβγαλε μάλιστα το σαρίκι που φορούσε στο κεφάλι και τον πράσινο μανδύα , χαρακτηριστικά της πίστης του Ισλάμ, και τα καταπατούσε.

Όρμησαν όλοι πάνω του με μανία και τον χτυπούσαν με ξύλα και με πέτρες μέχρι που έπεσε κάτω σαν νεκρός, ώστε πολλοί να νομίζουν πως πέθανε. Εκείνος όμως προσευχόταν νοερώς. Ακούγοντάς τους να συζητούν για να τον κάψουν, σηκώθηκε πάνω και τους λέει : έχω χρήματα να σας δώσω, ν' αγοράσετε ξύλα και να μη νομίζετε πως πέθανα, ο Χριστός μου με δυναμώνει. Κάποιος τότε τον χτύπησε με μια μαχαίρα στην πλάτη τρεις φορές τόσο που κάθε φορά η μαχαίρα έβγαινε εμπρός στο στήθος. Παρά τα θανατηφόρα αυτά χτυπήματα ο άγιος δεν πέθαινε, με τη χάρη του Θεού. Ενώ τον πήγαιναν στον τόπο της εκτελέσεως , ένας άλλος τον χτύπησε με μια μαχαίρα στο κεφάλι, ώστε το πρόσωπό του χωρίστηκε στα δύο. Ο άγιος , χωρίς να δειλιάσει, έπιασε με τα χέρια του τα δύο κομμάτια της κεφαλής του, σήκωσε τα μάτια του στον ουρανό, επικαλέστηκε τον άγιο Δημήτριο, τα πλησίασε και αμέσως ενώθηκαν. Βλέποντας εκείνος το θαύμα τον ξαναχτύπησε από το πίσω μέρος της κεφαλής και την χώρισε στα δύο. Και πάλι ο άγιος τη

θεράπευσε όπως προηγουμένως. Αντί να μετανοήσουν οι ανήμεροι βλέποντας αυτά τα θαυμάσια γεγονότα , τόσο περισσότερο σκλήραιναν τη στάση τους και έσπρωχναν τον άγιο να πάνε να τον κάψουν.

Εκεί που προχωρούσαν βλέποντας ο άγιος μια εκκλησία μπήκε μέσα με πολλή ταπείνωση και ευλάβεια και με δάκρυα προσευχήθηκε : Κύριε ημών Ιησού Χριστέ, προς εσένα έρχομαι σήμερον δια να γίνω θυσία σου και εις τας αγίας σου χείρας παραδίδω το πνεύμα μου. Τότε οι δήμιοί του μην υποφέροντας άλλο να βλέπουν τον μάρτυρα τον θανάτωσαν κόβοντάς του και τα δυο πόδια . Ύστερα παίρνοντας ξύλα από ένα δημόσιο λουτρό , άναψαν φωτιά και έριξαν μέσα το άγιο λείψανο για να το κάψουν. Η φωτιά όμως το σεβάστηκε, χωρίστηκε σε δύο μέρη και δεν το έκαιγε. Έριξαν πέντε στάμνες λάδι στη φωτιά για να καεί το σώμα του μάρτυρος, μάταια όμως. Τέλος απελπισμένοι πήραν τα σιδερένια εργαλεία του λουτρού , με τα οποία συνδαυλίζουν τα ξύλα για να καίγονται και κατέκοψαν το αθλητικότατο σώμα του αγίου μάρτυρος.

Μετά την τελείωσή του πολλές θεραπείες τέλεσαν και τελούν τα άγια λείψανα του αγίου νεομάρτυρες Δημητρίου σε όσους τον τιμούν και επικαλούνται το όνομά του.